

VRUCHELOOS

Bes Ceysens

VRUCHELOOS

Ander werk van Bes Ceysens bij Clavis

De laatste dans

Bes Ceysens
Vruchteloos
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: toekomst, manipulatie, vruchtbaarheid
NUR 285
ISBN 978 90 448 3811 4
D/2020/4124/042
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Proloog

12 juli 2171

De zomer was een paar weken geleden begonnen, maar daar trok het weer zich niets van aan. Een hevige wind sloeg de regendruppels alle kanten op en liet een huilend, somber geluid achter in de straten.

Dit was het klimaat waar de aarde al jaren aan moest wennen. Hoewel de seizoenen kwamen en gingen, bleef het weer voortdurend druilerig, en vaak raasde een storm langs de ramen. Het leek wel alsof de natuur op die manier wraak nam op alles wat de mens haar had aangedaan.

Een vrouw liep haastig door de koude, regenachtige straten. Ze schulde in haar regenjas en liep voorovergebogen tegen de wind in. Niemand zou haar in deze buurt herkennen, maar toch keek ze bij iedere stap waakzaam om zich heen.

De vrouw was zo op haar hoede dat ze bijna opsprong toen er vlakbij een hoog, jankend geluid klonk. Haar hart bonkte wild tegen haar borstkas en de vrouw schoof langs een betonnen muur van een van de vele verlaten huizen. In een portiek die haar aan het zicht onttrok, keek ze naar het pakketje in haar armen.

‘Rustig maar, kleintje,’ zei ze fluisterend, ‘we zijn er bijna.’ De baby reageerde meteen op het geluid van haar moeders stem.

Het gehuil stopte en veranderde in zacht gekir. Vertederd stak de vrouw haar pink in het mondje, waarop de baby verwoed begon te zuigen. Zo liep de vrouw verder, haar kind tegen zich aan gedrukt.

Ze kende het adres vanbuiten, maar toch keek ze nog een laatste keer op het verfrommelde papiertje uit haar zak. Dat vertelde haar dat ze tot het einde van de straat moest lopen, waar de brede weg uitkwam in een doodlopende steeg. Helemaal achterin, onzichtbaar vanaf de straat, vond de vrouw wat ze zocht. Een aftands gebouw dat ook verlaten leek. De vrouw wist echter zeker dat dat niet het geval was.

Ze klopte hard op de houten deur en wachtte, wel vijf minuten lang. Net toen de moed haar in de schoenen begon te zinken en ze het wilde opgeven, hoorde ze een barse stem. 'Wie is daar?'

'We hadden een afspraak.' De vrouw zorgde ervoor dat haar stem niets verraadde van de angst die door haar heen walste. 'Vrijdag om elf uur. Ik ben er.'

Weer bleef het even stil aan de andere kant van de deur, tot het slot van de grendel werd gehaald. Erachter stond een breedgeschouderde man, gehuld in schaduwen.

'Kom binnen,' grauwde hij, de onvriendelijkheid zelve.

Behoedzaam stapte de vrouw over de drempel en ze wensde meteen dat ze dat niet gedaan had. Hoe grauw het gebouw er vanbuiten ook uitzag, het was niets vergeleken met het interieur. Binnen was het ijskoud, alsof de muren niets tegenhielden van de winterse temperatuur buiten. De lampen leken bijna te doven, waardoor er meer schaduw was dan licht.

'Mevrouw Janssen, neem ik aan?' De vrouw reageerde eerst niet op de valse naam en bleef gealarmeerd rondkijken. 'Mevrouw

Janssen?!' De stem bulderde door het gebouw. Bijna slaakte de vrouw een gil, maar net op tijd slikte ze hem in.

'Ja ... Ik ben mevrouw Janssen.' Ze keek de man voor het eerst aan en ontdekte dat hij licht, sluik haar had, dat half over zijn ogen viel.

'Prima.' De man keek verveeld terug. 'Deze kant op.'

De vrouw werd door verschillende gangen geleid en ze kwamen in een ruimte achteraan in het gebouw. Daar stond een tweede man, die nieuwsgierig opkeek toen hij het tweetal zag binnenkomen.

Hoewel deze nieuwe vreemdeling niet zo breed en groot was als de eerste, joeg hij de vrouw de stuipen op het lijf. Hij had staalblauwe ogen en een ratachtige glimlach, waarmee hij haar kwam begroeten.

'Ah, mevrouw Janssen, ik vroeg me al af waar u bleef. Ik ben dokter Frankenstein.' De naam was zo lachwekkend dat hij wel een schuilnaam moest zijn, net zoals de hare. Ze konden elkaars echte naam maar beter niet kennen. 'Victor, laat je ons even alleen?' De breedgeschouderde man knikte en slenterde de kamer uit, waarna hij de deur achter zich sloot.

'Laten we maar meteen ter zake komen, mevrouw. We weten allebei welk risico we lopen. Is ze dat?' De man wees naar het bundeltje dat de vrouw nog steeds krampachtig vasthield.

De vrouw knikte, maar in plaats van hem de baby te overhandigen drukte ze haar nog steviger tegen zich aan. 'U weet toch zeker dat het gaat lukken? Ze zal niets voelen?' Haar trillende stem verraadde haar ongerustheid.

'Er zijn natuurlijk risico's, maar die zijn er altijd, nietwaar?' De dokter lachte en liet daarbij een rij rottende tanden zien. 'Geef haar maar aan mij.'

Instinctief deed de vrouw een stap achteruit. De grijs gleed meteen van het gezicht van de man. ‘Dit is toch wat u wilt? Of niet?’

Alles in haar riep dat ze zich om moest draaien, weg moest rennen en hier nooit meer terug mocht komen. Maar een stemmetje hield haar tegen. Ze *moest* dit doen. Zo niet zou haar baby hetzelfde lot kennen als zij. De testen, de manipulaties, de operaties ...

De vrouw rilde. ‘Goed dan.’

De man stak zijn handen uit en met de grootste voorzichtigheid legde de vrouw haar dochttertje erin. Meteen begon de baby te huilen, alsof ze kon voelen wat er ging gebeuren.

‘Prima. U kunt even wachten op de gang. Dit is zo geregeld.’ Met een dwingende hand begeleidde de dokter haar naar de deur. Daarachter stond Victor, duidelijk op wacht. Hij maakte een uitnodigend gebaar naar de gang.

‘Maar ... Kan ik er niet bij zijn? Alsjeblieft?’

‘Nee, nee, nee,’ zei de man sussend, ‘dat zou haar alleen maar afleiden. U kunt ondertussen het tweede deel van de betaling doen. Victor? Kun je mevrouw even helpen?’ De breedgeschouderde man knikte. Ondertussen draaide de dokter zich om en zonder verder iets te zeggen sloot hij de deur. Het omdraaien van de sleutel in het slot joeg een golf van misselijkheid door de vrouw.

‘Komt u maar, mevrouw. Het duurt niet lang.’ Victor legde een arm om haar schouders, die ze maar al te graag wilde afschudden. Toen ze weg wilde lopen, hoorde ze het.

Het gehuil van de baby sneed door merg en been. Terwijl de vrouw werd weggeleid, hoorde ze hoe haar dochttertje schreeuw-

de alsof haar leven ervan afhing. En voor het eerst kon dat ook het geval zijn.

De vrouw kende de gevaren, maar ze had geen keus. Ze nam liever het risico haar dochter te verliezen, dan dat het meisje een pion zou worden in het systeem dat de overheid gecreëerd had. Het zoveelste Kind van de Toekomst. Maar niet als het aan haar lag. Ze moest zich sterk houden, voor dit kind en de kinderen die nog zouden komen. Die nog *moesten* komen.

De vrouw kneep haar ogen kort dicht en sloot de geluiden buiten. Het was beter zo. Terwijl haar dochter zich de longen uit het lijf krijste, liep de vrouw verder, de oneindig ogende gang door.